

Prea repede s-a stins *de Benone Burtescu*

Soarele n-a mai apus ca altă dată
Din ce în ce mai rotund, mai roșu, mai mare...
A căzut dintr-o dată în partea cealaltă
Fără nici o purpură peste zare.

Păsărea amintirilor n-a mai avut timp să bată din aripi
a noapte bună,
A adormit la jumătatea trilului
Ca mama lângă leagănul copilului
Fără să-apuče rugăciunea s-o spună.
Ca niciodată copacul mut
Nu și-a mai foșnit frunzele a sărut.

Vântul de tristețe năuc
s-a ghemuit în mijlocul livezii sub nuc.
Un stol imens de păsări negre înghețate de vreme
S-a prăbușit peste ochi în așteptare...
Cine a putut bănuși cât doare?

Voiam să-mi înveșmânt iubita în lumile după-amiezei
În culorile de înserat,
Stingerea însă s-a petrecut nespuse de iute
N-am mai apucat.